

които бяхте имъ правили, но само за вашитѣ кѣмъ тѣхъ лошы постѣпки. Азъ познавахъ въ Свищовѣ еднѣ момѣ Българкѣ на име Петкана, която бѣше слугыня отъ Гардероба (дулапъ за дрѣхы) на погърченѣтъ кокона Калиопи. Кокона Калиопи имаше най-доброто сърдце на свѣта; но тя бѣше толко пѣр-гава, щото често излизахъ отъ устата ѝ горчивы думы. Ето що ми приказа веднѣжъ Петкана мома за този прѣдмѣтъ. Единъ день кокона Калиопи бѣше гудила възъ труфилното си прѣстолче неранжскѣ миризливѣ водѣ въ еднѣ кафенѣ чашѣ. Горката Петкана, която бѣше еднѣ голѣма нарѣждачка, като видѣ тази кафенѣ чашѣ вънъ отъ мѣстото си, помисли че сѣ ѣхъ были заборавили да ѣхъ гудѣтъ на мѣстото ѝ, и, безъ да види що имаше въ неѣхъ, хвърли водѣтъ въ единъ лехенъ. Когато дойде кокона Калиопи да сѣ облѣче попыта за меризливѣтъ си водѣ. А Петкана като ѝ извѣсти че ѣхъ бѣше помислила за простѣ водѣ и че ѣхъ бѣше хвърлила въ лехена, тя ѣхъ псува и ѝ каза много наскѣрбителны думы. Кокона Калиопи имаше еднѣ сестрѣ по-младѣ отъ неѣхъ, и която сѣ бѣше оженила за единъ Докторъ; тази послѣдната бѣше сладкодумна като нѣкой Ангелъ. Тя, като остана самичка съ сестрѣ си, ѝ каза: „Отисти-на, драга сестро, ако да бѣхъ была азъ направила таквази голѣмѣ погрѣшкѣ, като каквѣто направихте ваша милость тази сутрина, сва ноцъ не бѣхъ могла да заспѣ.“ Кокона Калиопи, която бѣше забравила своето дебелячество, попыта сестрѣ си, кой бѣше този голѣмъ грѣхъ, когото ѝ прѣписваше, а тя ѝ при-помни нейнѣтъ суровость. „Не ѣ ли тѣй? ѝ каза по-старата смѣешкомъ. — Ахъ! Сестрице, ѝ рѣче по-младата, вый мя наскѣрблявате; нимѣ мните за мал-